

РЕШЕНИЕ

№ 690

гр. Добрич, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XXI СЪСТАВ, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Неделчева

при участието на секретаря Боряна Тр. Христова
като разглежда докладваното от Мирослава Неделчева Гражданско дело № 20213230100899 по описа за 2021 година

Производството е образувано по повод искова молба, подадена от „****” ***, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: с. К., обл. П., **** №*, представлявано от управителя И. Б. А. срещу **ЗП К. Н. Г.**, ЕИК/ЕГН *****, гр.Д., жк „****” №*, вх.*, ап.*, с която е предявен осъдителен иск по чл. 79 ал.1, предл.1 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/ във връзка с чл. 184 и сл., както и чл.86 от ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **3576.00 лева**, представляваща неплатена цена по неформален договор за покупко–продажба, съгласно фактура №1000031532/25.03.2016г. на стойност 3576.00 лв. с вкл. ДДС, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 22.03.2021год. до окончателното ѝ заплащане.

Исковата молба се основава на следните обстоятелства: ищецът твърди да е изправна страна по сключен през 2016г. с ответника неформален договор за покупко-продажба, по силата на който ищцовото дружество е продало и доставило на ответника семена и препарати за растителна защита, а именно: 6 броя слънчоглед Р64LE25, 5броя царевица „Галери“ и 3 литра „Ламбада“ 5ЕК 1 л, за което е издадена фактура №10000*****/25.03.2016г. на стойност 3576.00 лв. с вкл. ДДС.

Към датата на подаване на исковата молба, ответникът не е погасил задълженията си, падежът на които е настъпил и е в забава.

Между страните са водени многократни разговори, ЗП К. Г. да заплати доброволно задължението си, но плащане на процесното вземане няма.

Поради изложеното, ищецът претендира реално изпълнение.

„****” *** претендира сторените разноски в производство.

Представени са писмени доказателства по опис.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от редовно уведоения ответник, в който оспорва иска, счита същият за неоснователен. Не оспорва, че през 2016г. между

страните е имало сключен договор за покупко-продажба на описаните стоки – семена /царевица и слънчоглед/ и препарат за растителна защита и твърди, че ги е получил от ищеца в описаните количества. При доставянето на стоката, уговорката между Г. и представител на ищцовото дружество – З. И. била, ответникът да плати на части цената на получените стоки, след като засее, ожъне и продаде реколтата от царевица и слънчоглед. Оказало се, че добивът от царевица е много по-нисък от гарантирания от г-жа И., докато добивът от слънчоглед бил нормален.

На 22.12.2016г. ответникът се срещнал през магазин „Пени маркет“ в гр.Д. с И. и и дал на ръка 1000 лв., като първа вноска, за което двамата подписали разписка. На предаването на сумата Г. бил с познат, който бил свидетел на даването на сумата от 1000 лв.

През месец май 2017г. отново З.И. се видял със З. и и дал 2000 лв., за което бил съставен от нея РКО, подписан от двамата. Остатъкът от 576 лв. И. не го взела и казала, че Г., че поради ниския добив на царевица няма да ги търси. Ответникът считал, че е уредил финансово отношенията си с ищцовото дружество, но когато получил настоящата искова молба се изненадал.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното от фактическа страна: С оглед твърденията на страните и представените писмени доказателства, съдът намира за безспорно установено сключване между тях през 2016г. на договор за продажба на семена за царевица и слънчоглед и препарат за растителна защита на обща стойност 3576.00 лева.

Във връзка с горното, ищецът е издал фактура №10000*****/25.03.2016г. на стойност 3576.00 лв. с вкл. ДДС Г., за която сума твърди, че не е платена от ответника.

Последният заявява, че не знае за издаване на горепосочената фактура, но сочи, че е платил на ищцовото дружество закупените стоки на две части.

По делото е назначена ССЧЕ, като заключението по нея е прието от съда и не е оспорено от страните, поради това, съдът го кредитира напълно като обосновано и обективно. Видно от заключителната част, вещото лице, след справка в счетоводството на „*****“ ЕООД, ЕИК ***** е посочило, че по данни на ищеца е налице задължение на ответника за заплащане на цената на доставена стока по процесната фактура от 25.03.2016г. в размер на 3576 лв. с вкл. ДДС и въпросната фактура е включена в дневника за продажби на ищцовото дружество за съответния данъчен период месец март 2016г, декларирана е в справка-декларации по ДДС с вх. №2983608/14.04.2016г. при определяне на резултат за данъчни периоди по чл.88 ЗДДС.

Вещото лице е заявило, че не е имало достъп до счетоводството на ответника, защото същият не е отговарял на тел. и повиквания.

По делото е разпитана свидетелката З. П. П.-И., водена от ищеца, която е на длъжност продавач – консултант от 01.03.2021г. в ищцовото дружество, съгласно представено допълнително споразумение към трудовия и договор от 26.02.2021г. /л.51/. Свидетелката заяви, че през 2015г., 2016 и 2017г., К. Г. е бил клиент на ищцовото дружество и страните са били в търговски отношения и той е бил изряден платец, но единствено останала неплатева процесната сума по процесната фактура. Г. казал на И., че няма пари да плати закупените стоки, описани в по нея, че изкарал нисък добив и свидетелката била виновна за това, че не се чувствал задължен да плати семената. Уговорката между страните по процесния договор за покупко-продажба била, купувачът да плати доставената му стока по банков път до края на календарната година, но не е постъпило плащане нито в нея, нито в рамките на следващата стопанска година, ответникът спрял да си вдига телефона и не можел да бъде открит. Едва, след като е била подадена настоящата искова молба, Г. се обадил на И. по телефона, за да и каже, че няма пари и нямало да плати.

З. П. заяви, че подписите в разписката от 22.12.2016г. и в РКО от 30.05.2017г. са нейни, но получените суми касаят други сделки между страните, а не процесната. Г. сам е изписал сумата от 2000 лв. в РКО и е дописал в него номера на процесната фактура и датата,

без знанието на И. Тя му дала ордера и той трябвало да впише сума, но касателно плащане на други по-малки доставки на стоки. Към него момент, свидетелката му имала доверие, давала му е и други РКО сам да си ги попълва и не е предполагала, че ответникът ще злоупотреби. П. каза, че за първи път вижда представения от Г. РКО. Свидетелката не отрича, че К. Н. е плащал на ръка цената на получени от ищеца стоки, за което са му издавани разходни ордери. След 2017г. страните не имали повече търговски отношения.

Съдът кредитира показанията на св. З. И. през призмата на чл.172 от ГПК, предвид обстоятелството, че същата е в трудови правоотношения с ищцовото дружество от години и е заинтересована от изхода на спора. Показанията и кореспондират с останалия събран доказателствен материал, досежно, обстоятелствата, че са били налице търговски отношения с ответника, че са му били продадени през 2016г. семена – царевица и слънчоглед и растителен препарат, че е имало уговорка да ги плати по-късно, до края на календарната година, че ръкописно положения текст в РКО от 30.05.2017г. с изписана дата, имената на ответника и на ищцовото дружество и сумата 2000 лв. – цифром и словом са добавени от Г., че няма плащане по процесната фактура, твърдение, което се подкрепя и от заключението на вещото лице по ССЧЕ.

С отговора по исковата молба, К. Н. е поискал да му бъде допуснат до разпит един свидетел /като не е посочил имената му/, при режим на водене, за установяване „факта на лично предаване на парите на госпожа И.“, но З. И. не отрича, че неведнъж е получавала от Г. суми на ръка, още повече не отрича, че подписът, положен на разписката от 22.12.2016г. е нейн. Правнорелевантният факт, подлежащ на доказване е, за погасяване на кое задължение е била дадена от К. Н. паричната сума от 1000 лв., а не, „факта на лично предаване на парите на госпожа И.“

Г. твърди, чрез процесуалния си представител в о.с.з. на 07.04.2022г. /л.71/, че „не разполага с фактури и такива не са му издавани от ищеца“, но в представената от ответника с отговора по ИМ разписка от 22.12.2016г. той е изписал: „дадени на З. 1000 лв. за семена по фактура“, което категорично опровергава твърдението му, че не знае ищцовото дружество да е издавало фактури по повод търговските им отношения.

Направените доказателствени искания от ответника в проведено съдебно заседание на 07.04.2022г., за изискване от ищеца да представи всички фактури, издадени на ответника и касови бонове към РКО, макар и относими към предмета на спора са преклудирани и уважаването им би нарушило принципа за равнопоставеност на страните в процеса, кореспондиращ със състезателното начало.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното: Между страните е възникнало облигационно правоотношение, чийто източник е сключен помежду им договор, имащ характеристиките на договора за продажба, съгласно чл.184 и сл. от ЗЗД, тъй като има за предмет продажба на определена стока срещу заплащане на цена. По силата на договора в правната сфера на всяка от страните са възникнали редица права и задължения, в това число задължения на продавача да предостави на купувача посочената стока/вещ, а за ответника да заплати стойността ѝ. Договорът за продажба на движими вещи, е консенсуален. Сключването му предполага постигане на съгласие между страните - продавач и купувач, относно съществените елементи от съдържанието на сделката, а такива са вещта /стоката/, обект на продажба, и цената. С постигането на съгласие, за продавача възниква задължението да заплати уговорената цена. Поради консенсуалния характер на сделката, предаването на вещта и плащането на цената не са елемент от фактическия състав на продажбата, а са относими към изпълнението на произтичащите от договора задължения, като при липса на други договорености, поставя плащането в зависимост от предаването.

В настоящия случай, претендираното вземане е станало изискуемо от деня след издаване на процесната фактура /арг. чл.327, ал.1 ТЗ/, т.е. на 25.03.2016г., сумата от 3576 лв. е следвало да се плати с платежно нареждане по банков път по посочената банкова сметка в „Райфайзенбанк България“ ЕАД. Няма извършено плащане към момента от ответника по фактурата. Г. не успя да докаже по безспорен и категоричен начин твърдението си, че е

погасил процесното вземане на ищеца по процесната търговска сделка, чрез даваните от него на ръка на З. И. суми, съответно: на 1000.00 лв. на 22.12.2016г. и 2000.00 лв. по РКО от 30.05.2017г. за погасяване на задълженията му по процесната фактура. От това следва, че искът на ищцовото дружество е основателен и доказан и по размер и следва да се уважи.

Предвид основателността на главния иск, подлежи на уважане и акцесорния за претендираната лихва за забава, считано от датата на предявяване на иска – 22.03.2021г., до окончателното изплащане.

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 ГПК на ищеца са дължими разноските в размер на общо 623.04 лева, представляващи заплатена държавна такса в размер на 143.04 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 480.00 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗП К. Н. Г., ЕИК/ЕГН ***, гр.Д., жк „***” №*, вх.*., ап.*., да заплати на „***”ЕООД, със седалище и адрес на управление: село К., община С., *** № *, ЕИК *****, представлявано от управителя И. Б. А., сума в размер на **3576.00 лева /три хиляди петстотин седемдесет и шест лева/,** представляваща неплатена цена по неформален договор за покупко–продажба, съгласно фактура №10000*****/25.03.2016г. на стойност 3576.00 лв. с вкл. ДДС, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 22.03.2021год. до окончателното ѝ изплащане.**

ОСЪЖДА ЗП К. Н. Г., ЕИК/ЕГН ***, гр.Д., жк „***” №*, вх.*., ап.*., да заплати на „***”ЕООД, със седалище и адрес на управление: село К., община С., *** № *, ЕИК *****, представлявано от управителя И. Б. А. съдебни разноски по гр. д. №899/2021г. по описа на ДРС в общ размер на **623.04 лв. /шестотин двадесет и три лева и четири стотинки/.****

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ДОС с въззивна жалба от страните в 14-дневен срок от получаване на решението.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____